

tabe sig i Fremtiden. Særlig var de religiøse Emner igen kommen paa Dagsordenen, efter at de i adskillige Aar havde været fortrængte af den altopslugende Politik. Overalt havde Folkesagens kristne Venner — skuffede i Haabet om det jordiske Freds- og Retfærdighedsriges nær forestaaende Komme — med forstærket Iver vendt Tanker og Hu mod det Hinsidige.

Den Forhandling, der i Dag satte Sindene i Bevægelse, drejede sig da ogsaa udelukkende om Tidens stærke religiøse Brydninger. Særlig beskæftigede man sig med Planen til et stort Møde, som man agtede at afholde her paa Højskolen umiddelbart efter Høst, og hvor den fri, folkelige Kirkes Tilhængere skulde samles fra hele Landet til gensidig Opbyggelse og Bestyrkelse i Troen. Trangen til en saadan Genoptagelse af Fortidens almindelige Vennemøder havde længe været levende i disse Kredse. Det lod sig nemlig ikke længer skjule, at det frisindet-religiøse Samfund i den senere Tid i en betænkelig Grad havde tabt sin forrige Indflydelse paa Befolkningen. Partiets store Høvdinge var alle døde; og ogsaa de mere betydende af de stedlige Førere var — som her i Sandinge — efterhaanden gaaet bort. Samtidigt havde et middelalderligt Spøgelse, den mørke Pie-